

N:o 87.

Af herr A. V. Carlson i Stockholm, om skrifvelse till Kongl. Maj:t med begäran om åtgärders vidtagande för inskränkning i utlemning af postförsändelser under sön- och helgedagar.

Då vi åtnjuta den stora förmånen att lefva i ett kristet land, der den gudomliga uppenbarelsen klart strålar oss till mötes i Guds heliga ord, der lagar och samhällsinstitutioner i allmänhet bära kristendomens pregel, och der vi i ordets ljus och under kristliga lagars och institutioners hägn kunna fritt utveckla oss så väl i intellektuelt som materielt afseende, är det vår pligt att tillse att, så vidt möjligt är, alla samhällets medlemmar försättas i tillfälle att tillgodonjuta dessa det kristliga samhällets dyrbara förmåner, och att undanrödja hvad som hindrande kan ställa sig i vägen härför. En af de största fördelar det kristliga samhället skänker är anordningen af det rätta förhållandet emellan arbete och hvila i öfverensstämmelse med det gudomliga budet: "Tänk uppå sabbatsdagen, att du helgar honom. Sex dagar skall du arbeta etc. Men på sjunde dagen är Herrens din Guds sabbat: då skall du intet arbete göra, 2 Mos. 20: 8, 9, 10." Här bestämmer Herren Gud att ingen skall vara så betungad af arbete, att den för kroppens osh själens vederqvickelse nödiga hvilan blir honom beröfvad. Sådan är alltså Guds af vishet och kärlek, af faderlig omsorg för vårt sanna väl dikterade lag.

Redan vid sista riksdagen påpekades det abnormala förhållande, som eger rum med lägre postbetjenter och särskildt brefbärare i vårt land,

hvilkas tjänstgöringsreglemente icke vet af någon skilnad emellan helg- och söckendag, hvaraf följden blifvit, att många af dem under flera år ej haft en enda söndag fri. Med glädje kan jag dock nämna, att sedan sista riksdagen brefbärande i Stockholm erhållit hvar 4:de söndag ledig, men detta framsteg på den rätta vägen synes mig böra mana till vidare fortgång på densamma, då ju detta missförhållande i hög grad ännu kvarstår.

Såsom talande skäl att fortskrida på den sålunda redan inslagna banan, tar jag mig friheten anföra följande:

Den bestämda gudomliga befallningen, åsyftande allas vår välfärd, som ett kristet samhälle måste åtlyda, och icke utan skada för sig sjelf kan åsidosätta. — Märk! att det här icke är fråga om nödfallsarbete. — Det obilliga och omenskliga uti att beröfva ärliga medborgare rättigheten att fira sin gudstjänst, en rättighet af så nödvändig och obestridd natur, att den till och med tillerkännes straffångar i våra fångelser, och vidare obilligheten att beröfva dessa statens tjenare den både för deras kropp och själ nödiga hvila och rekreation, som de icke mindre än andra människor hafva af nöden, och som staten beviljar öfriga tjenstemän tidtals, och i större utsträckning genom så kallad semester.

Missförhållandet kan rättas utan någon ekonomisk uppoffring från postverkets sida, om brefbäringsskyldigheten på sön- och helgedagar inskränkes. Allmänheten brukar, i synnerhet under sommaren, sällan vara hemma söndagseftermiddagar, och många affärsmän med flere önska rent af slippa att besväras med bref på nämnda dagar, utan afvakta helst följande söckendag sin post.

Samfundet "Pro fide et Christianismo", som lifligt intresserar sig för söndagens helighållande och inskränkning i brefbärarnes tjänstgöring å sagde dagar, har under förra årets senare hälft låtit framlägga listor för underskrift af de i hufvudstaden boende korrespondenter, "som anse, att i stället för de nu å sön- och helgedagar brukliga fyra à fem utdelningsturer en minskning till två à tre sådana bör kunna ske, äfvensom att någon inskränkning i tiden för postkontorens tillgänglighet för allmänheten å sagde dagar kan åvägbringas", och har resultatet häraf blifvit 2,600 underskrifter, bland hvilka märkas landets i hufvudstaden boende högre embetsmän, större affärsmän, handlande och industriidkare med flere.

Den brevexlande allmänheten synes sålunda vara villig att afstå från anspråket på en så tät och upprepad brefutdelning, som den nu föreskrifna.

Med stöd af hvad jag här ofvan haft äran anföra, vågar jag alltså värdsamt föreslå,

att Riksdagen måtte besluta i underdånig skrifvelse anhålla, det Kongl. Maj:t täcktes vidtaga sådana åtgärder, hvarigenom utsändningen af bref på sön- och helgedagar måtte inskränkas till högst två turer.

Om remiss till vederbörligt utskott anhålles.

Stockholm den 28 januari 1888.

A. V. Carlson.

N:o 88.

Af herr Chr. L. Anjou, om antagandet af en lag till inskränkande af s. k. vivisektioner.

Redan tvenne gånger förut har fråga om särskilda lagbestämmelser beträffande pinsamma experiment på djur i vetenskapligt syfte varit föremål för Riksdagens pröfning. Första gången, vid 1881 års riksdag, beslöts att aflåta en underdånig skrifvelse med anhållan, att Kongl. Maj:t måtte taga i öfvervägande, "huru vida den s. k. vivisektionen bör förbjudas eller utöfningen deraf genom lagbestämmelser begränsas och underkastas offentlig kontroll." Sedan med anledning häraf de medicinska myndigheterna i riket blifvit hörda och dervid enstämmigt yttrat sig i den syftning, att vivisektionen i vårt land endast i ganska inskränkt omfattning och blott för rent vetenskapliga ändamål egde rum, förklarade Kongl. Maj:t, att Riksdagens nyssberörda skrifvelse *icke för närvarande* föranledde någon åtgärd. På hufvudsakligen enahanda grun-